

Kurjen sulka

Syyskuu on kurkien muuttoaikaa. Yksi Suomen tunnetuimmista kurkien kokoontumispaikoista on Söderfjärden Vaasan tuntumassa. Alueelle saattaa pysähtyä lepäämään ja ruokailemaan jopa 15 000 kurkea. Lintubongareiden paratiisi!

Sain tässä eräänä päivänä ystävältä kortin, joka oli maalattu suulla, jolloin sivellintä ohjaa suu, ei käsi. Siinä oli kaksi tanssivaa kurkea. Maalauksen nimi olikin ” Kurkien soidintanssi ”. Korttia katsellessani muistin kurkiin liittyvän omakohtaisen kokemuksen.

Olin vuosia sitten Valamossa Heinävedellä viikon kestävällä maalauskurssilla. Osallistujat majoitettiin munkkien entiseen asuinrakennukseen, ” Valkoiseen taloon”, jos muistan nimen oikein, Sain huoneen, jonka ikkunasta avautui viljapelto. Luostarin kiehtova alue, ennestään vieras opettaja ja vieraat kurssilaiset loivat varmaan yhdessä jännittävän ilmapiirin. Niinpä heräsin ensimmäisenä yönä joskus kahden, kolmen maissa eikä uni ollut enää tullakseen. Siirryin ikkunan ääreen ja katselin edessäni aukeavaa peltoa. Se rajautui metsään, jonka puiden lomasta pilkotti järvi. Siinä seisoessani näin liikettä pellon ja metsän rajalla. Tunnistin liikehtijän kurjeksi. Se näytti astelevan edestakaisin. Välillä se ojensi kaulansa suoraksi ja painoi taas hetken päästä päänsä maata kohti, En tiedä kuinka kauan seisoin ja seurasin kiinnostuneena linnun liikkeitä. Samassa siihen ilmaantui toinen kurki. Kesti vain hetken ja tanssi alkoi. En ollut koskaan nähnyt kurkien tanssivan, kurkia olin toki nähnyt mökkitien varrella olevalla viljapellolla ennenkin. Näky oli lumoava. Linnut seisoivat vastakkain, levittivät mahtavat siipensä ja hyppäsivät korkealle ilmaan uudelleen ja uudelleen. Tiedän että lintujen soidinmenot ovat monilla lajeilla todella näyttävät, mutta ei niitä taida kovin usein päästä seuraamaan ellei vartavasten hakeudu oikeaan paikkaan ja oikeaan aikaan.

Kerroin aamiaispöydässä yöllisestä kokemuksestani. Joku pyysi että tulisin herättämään, jos tanssi toistuisi ensi yönä. En muista ihan varmuudella, miten kävi, mutta taisivat kurjet tulla uudestaan ja koputtelin naapurien oville ja kerroin asiani. Sen muistan sen sijaan oikein hyvin että lähdin aamuvarhaisella rantapolkua pitkin määränpäänä metsän reuna. Puhelin mennessäni puoliääneen jo paikalta poistuneille kurjille ja kysyin: Kai muistitte tipauttaa minulle yhden sulan? Ja olihan siellä sulka! Lähdin onnellisena nousemaan tietä takaisin luostarin pihaan. Vastaani tuli nuorehko mies kissa perässään, taisivat olla menossa verkkoja kokemaan. Näytin löytöäni hänelle, kerroin kurkien tansseista ja niiden pudottamasta sulasta.

- Olet löytänyt lokin sulan! Kurjen sulat ovat harmaasävyisiä.

Sulka kulki laukussani kotiin asti – minulle se oli yhä tanssivan kurjen lahja. Se oli osa luostarissa vietetyn viikon kauneutta ja pyhyttä, ihmisen ja luonnon välistä keskustelua, vuoropuhelua Jumalan kanssa. Yksi akvarellityö tuolta viikolta on yhä

keskeneräinen. Olen mielestäni saanut vangittua siihen jotakin hyvin oleellista. Ehkä se onkin juuri siksi vielä kesken, etten vain kadottaisi tärkeintä.